

TIENE NAD ANGLICKOM ♦ 3

A woman with reddish-brown hair styled in a bun, wearing a blue dress with a white lace collar and cuffs, stands in profile against a large, ornate clock face. The clock face is the central background element, with Roman numerals and a decorative border. The woman's hands are clasped in front of her. The overall scene is framed by a decorative, Art Nouveau-style border.

HODINA BEZ VÝČÍTIEK

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

HODINA
BEZ VÝČÍTIEK

TIENE NAD ANGLICKOM ♦ 3

HODINA BEZ VÝČITIEK

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

Copyright © 2018 by Roseanna M. White

Originally published in English under the title *An Hour Unspent*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2020
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-52-2

*Na pamiatku Maxine Snyder Higson Sewardovej
(november 1913 – máj 2017),
na ktorú s láskou spomíname ako na ženu,
ktorá za stotri rokov svojho života tvorila rodinu
svojou vierou, láskou a nezištnosťou.
Starká, bola si viac ako len hlava rodiny –
pre nás všetkých ostaneš vzorom hodným nasledovania.*

*Kto kradol, nech už nekradne, ale radšej nech pracuje,
vlastnými rukami zarába a koná dobro,
aby mal z čoho dať núdznemu.*

Efezanom 4:28

Tento román je fikciou. Mená, postavy a udalosti v ňom sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo sú použité vo fiktívnom kontexte. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami alebo osobami, žijúcimi či zosnulými, je čisto náhodná.

KAPITOLA PRVÁ

11. mája 1915

štvrť Poplar, Londýn, Anglicko

Barclay Pearce sa bez povšimnutia predral zástupom ľudí. Za tie roky sa naučil, ako splynúť s akýmkoľvek davom, a tento nebol v ničom iný. Ako stáť v pozadí skupinky kričiacich mužov a dvíhať spolu s nimi zatatú päšť. Špičkou topánky zároveň odstrkoval mimo dohľadu tehly pod nohami, ktoré mali poslúžiť ako nástroj ničenia. Zovrelo mu hrud' pri pomyslení, že by tie tehly leteli cez zadebnené okná obchodu.

Pán Schmidt sa už dávno s rodinou zbalil a utiekol. Jeho ošarpané kníhkupectvo, v ktorom Barclay za tie roky strávil nespočetne veľa krásnych chvíľ, už bolo zatvorené niekoľko mesiacov. Bez ohľadu na to, že jeho rodina žila v Anglicku mnoho generácií, jeho meno znelo nemecky, čím na seba pritiahol neželanú pozornosť.

Hroziace päste podľahli prudkému náporu tiel.

Barclay zmizol v neďalekej uličke, kam nahnevané výkriky mužov v uliciach doliehali len tlmene. Väčšina týchto chlapov žila za ostatných dvadsať rokov v jeho susedstve, hoci o tom

vedela iba časť z nich. Pohyboval sa medzi nimi neviditeľne, ako tieň v uliciach. Prežil to. Niečo vybudoval.

A teraz to rúcali, tehlu po tehle, kúsok po kúsku. Pomáhali nepriateľovi zničiť Anglicko – hoci oni sami to tak nevnímali.

Vzduchom prenikal ostrý piskot blížiacich sa žandárov, ktorí dorazili do rajónu. Tentoraz však Barclay do kroku nepridal. Tentoraz to nebol on, po kom išli. Čo bol obyčajný zlodejčiek v porovnaní s nepokojmi takéhoto rozsahu? Rozmáhali sa po celom meste od prosperujúcej štvrte West End až po túto zapadnutú dieru Poplar.

Nie, dnes polícii vôbec nešlo o neho. Bol iba bezvýznamný zlodej – zlodej, ktorý mal v tejto veci relatívne čisté ruky. Teraz prenasledovali masu a to zúrivé besnenie, ktoré v nich vrelo.

Nedávalo mu to žiadny zmysel. Zastal pri dverách, ktoré si vyhlíadal, a vyskúšal ich otvoriť. Boli zamknuté. Dnes je to pocho-piteľné. To však pre neho nie je prekážkou. Barclay sa rozhlíadal a uistil sa, že ho nikto nesleduje. Pomocou svojho obľúbeného šperháka mal dvere za presne desať sekúnd otvorené. Áno, *Lusitania* sa potopila. Bola to tragédia. Vojna sa tým priblížila k ľuďom viac ako kedykoľvek predtým. Prečo si však tie hordy rozhnev-aných mužov mysleli, že je potrebné reagovať *takto*? Naozaj sa domnievali, že keď si svoj hnev vyburia na hocikom v Londýne s nemecky znejúcim priezviskom, tá loď sa opäť vynorí nad hladinu? Že tým najvyššie velenie Nemecka dostane príučku?

Keď vošiel do vŕzgajúcej starej budovy, v zadnej chodbe ho ovalil teplý stuchnutý vzduch. Nebola taká stará ako panstvo v Kensey v grófstve Cornwall, ktorého múry vyludzovali ťubozvučné tóny minulosti. Ani taká stará ako koncertné sály s majestátnymi stĺpmi a prísľubom počuteľnej slávy. Bola iba *stará*. Ošumelá. Pripravená na to, že ju niekto zbaví jej trápenia.

Vybehol hore známymi schodmi do bytu, o ktorom si všetci v rodine mysleli, že sa ho vzdal. Každý mesiac však naďalej platil domácomu nájom.

Stálo za to mať miesto, kam môže zašit' veci, ktoré nechce nosiť do slušnejšej časti mesta. Nebolo by vhodné skladovať lup v dome Petra Holsteina v Hammersmithe – nechcel riskovať, že privedie svojho švagra do problémov. Obzvlášť nie teraz. S priezviskom ako *Holstein*.

Okrem toho, slúži mu ako vhodné styčné miesto s pánom V, ktorému Barclay vtisol do dlane druhý kľúč.

Vybehol rozpadnutými schodmi na piate poschodie a prekľzol chodbou až k štvrtým dverám. Rýchlo otočil kľúčom v zámke a ocitol sa v poslednom byte, ktorý s Georgiom, Nigelom a Fergusom považovali za vlastný.

Bol v ňom iba nábytok patriaci k bytu – a v časoch, keď ho všetci štyria nazývali domovom, nebol takisto viac zariadený. Celá ich rodina cestovala naľahko, keďže nikdy nevedeli, kedy sa budú musieť zbalit' a vziať nohy na plecia.

Na okamih sa zastavil a nebolo preňho ťažké predstaviť si, ako Georgie odpočíva na vyležanej, vyblednutej pohovke a škerí sa na neho. V snahe zakryť, že svoj dnešný príjem nezarobil tam, kde chcel. V snahe vykrútiť sa zo svojich povinností v rámci divízie, pretože mu nevonía rátanie mincí. V snahe porušiť každé pravidlo, ktoré Barclay kedy zaviedol, len aby videl, či sa to dá.

Došľaka, ako Barclayovi chýbal. Kde bol teraz? Niekde v zákope? Vo Francúzsku prvú britskú opäť niekam presunuli. Bojoval proti nemeckým chlapcom v jeho veku.

Zovrelo mu hrdlo. Už len to, že je na fronte Georgie, bolo zlé. Čo ak je tam aj Charlie?

To sa nikdy nedozvie. Nikdy sa nedozvie, či jeho braček z mäsa a kostí zomrel v tejto prekliatej vojne.

Stuhla mu krv v žilách. Za celých osemnásť rokov ho neprestával hľadať, no nenašiel ho. Barclay mal čerstvých dvadsaťosem rokov, čiže jeho brat mal dvadsaťštyri. Stále však po ňom nebolo

ani stopy. Charlie sa zo záznamov londýnskych sirotincov vyparil a ich matka skončila v útrobach mestského väzenia.

Ktovie, aký je jeho brat dnes. Keď ho Barclay ako šesťročného videl naposledy, bol to smejko s veľkými očami. Žeby prešibaný a tvrdohlavý ako Georgie? Alebo skôr ako Fergus, bystrý ako rys? Alebo ako malý Nigel, vyrovnaný optimista?

Barclay zažmurkal a zbavil sa prízrakov spomienok, tých skutočných i predstavovaných. Za všetkých sa v rýchlosti pomodlil – bol to návyk, ktorý sa snažil vytvoriť, hoci mu stále pripadalo príliš trúfalé denne chodiť za Kráľom a žiadať ho o láskavosť. Na živobytie si zarábal tým, že bol neviditeľný a vždy považoval za najbezpečnejšie ostať neviditeľným aj pred zrakom Boha. No podľa jeho švagra Petra sa o to snažil márne. Boh ho predsa aj tak vidí, a to úplne zreteľne. Georgie bojoval na fronte v prvej línii a Charlie na tom mohol byť veľmi pravdepodobne rovnako. Potreboval – potrebovali? – každú modlitbičku, ktorú Barclay dokázal precediť cez zuby.

Výkriky zvonku boli čoraz hlasnejšie. Otriasalo sa pri nich aj jediné malé okienko bytu. Mal by sa radšej poponáhľať. V dave môže každú chvíľu vypuknúť násilie, a ak sa tak stane, nerád by sa ním predieral cestou späť.

Tento byt si ponechal, pretože bol skvelou skrýšou. Stačilo urobiť pár tichých krokov do kúta a mohol nadvihnúť odstávajúcu lištu a siahnuť do diery, ktorú zakrývala. Prstami zachytil veľkú obálku, ktorú mu tam musel nechať pán V. Vo Whitehalle sa minuli, no dnes ho čakal jednoduchý odkaz: *Doma máš prácu.*

Nech už išlo o čokoľvek, zaberie mu to ďalší deň, týždeň alebo mesiac. Ostávalo mu už len dúfať, že nepôjde o lovenie útržkov papiera z popolníka, ako dostal za úlohu včera. Tým slovám z útržkov ani zamak nerozumel. No ako by mohol niekto ako on spochybňovať muža, ktorý mu prisľúbil týždennú taxu za to, že mu bude plne k dispozícii?

Lištu zastrčil späť na miesto, presunul sa na vyležanú pohovku a otvoril obálku.

Cecil Manning, hodinár. Vlastní malý obchodík s tromi zamestnancami a tímom, ktorý mu v prípade potreby pomáha s Veľkými westminsterskými hodinami.

Barclay zvráštil obočie. Čo už len môže mať pán V s týmto hodinárom za lubom? Čítal ďalej a všimol si adresu pána Manninga – iba päť minút chôdze od Petrovho domu v Hammergeith. To bude dôvod, ktorý sa skrýva za záujmom pána V.

Manning mal včera stretnutie s istým pánom Andersonom z patentového úradu. Pán Anderson patrí priamo pod Úrad veliteľstva vojnového loďstva a tvrdí, že pán Manning pracuje na zariadení, vďaka ktorému budú môcť bojové lietadlá strieľať pomedzi lopatky vrtule. Táto správa bola zamietnutá ako pravdepodobne nerealizovateľná, a teda nedôležitá, ja však nesúhlasím. Zistite, na čom Manning pracuje, a ak to bude fungovať, čo bude potrebovať na to, aby to bolo použiteľné. Ak existuje prototyp, zožňte ho. Ak majú plány, chcem ich. Bol by som rád, keby ich vojnovému loďstvu odovzdal dobrovoľne. Ak to však nespraví, zoberte mu ich.

Barclay s výdychom zasyčal. Trochu iná úloha, ako preklíznúť na opustený konzulát a ukradnúť útržky papiera z vyhasnutého kozuba. Skôr to pripomína úlohy, ktorými pán V zvykol poverovať Rosemary a Willu. Bolo pri nich potrebné nabrať značné sebavedomie a potom človeka okradnúť.

Takéto zadanie Barclay za posledný rok nedostal ani raz. A nebol si istý, či bol čas zmeniť bilanciu.

Chcel sa zmeniť. Pokúšal sa o to. Keď však človeku povie vláda, aby skĺzol do starých kolají... je na tom niečo zlé? Má na to dôvod?

Vstal, obálku si zastrčil do vnútorného vrecka saka a opäť vykročil k dverám. Na takéto otázky teraz nie je čas. V tejto chvíli mal byť už niekde inde.

Keď vybehol späť na ulicu, počul, ako dav rozbíja okná, a to aj napriek prenikavému piskotu policajných píšťaliek a výkrikov, ktorými sa im v tom snažili zabrániť. Dnes večer ich zatknú viac – už za víkend to boli stovky, dokonca aj v lepších štvrtiach mesta. Muži sa zvyčajne správajú slušne, no tí, čo padnú za obeť inštinktu divochov, sa odtrhnú z reťaze a mstia sa.

Urobili by lepšie, keby nasledovali Georgieho a vstúpili do armády, ak chcú bojovať. A s vysokou pravdepodobnosťou by sa im to napokon aj splnilo. Tým, čo sú schopní. Počas bežného dňa to už na uliciach vyzerá inak. Všade vidno skôr ženy a utečencov ako fyzicky schopných Angličanov.

Vydal sa opačným smerom cez uličku, kam už ruch nesiahal. Mal sa stretnúť so zvyškom rodiny v Paulyho hostinci.

Ulice Poplaru poznal ako vlastnú dľaň. Dokonale sa v nich vyznal, bez zaváhania kýval na pozdrav známym predavačom. Všetci si nechali zamrežovať dvere a teraz stáli pri okne a úzkostlivo vykúkali, či sa zúrivy dav vydá ich smerom. Vybehol za žobráčkou, ktorá sa zhrbená opierala o jednu z budov, a do natrčenej dlane jej hodil dvojpencu. „Radšej sa niekam schovaj, Mags.“

Skrivenými prstami zovrela prísľub večere. „V uliciach máme nových chlapov. Zo Stoke Newingtonu. Videla si ich?“

Zo spleti vrások sa jej na tvári vynoril úsmev odhaľujúci ďasná s polovicou chrupu. Úbohá stará čudáčka. Načiahla ruku a chcela ho potľapkať po líci. „Si dobrý chlapec, Barclay. Tvoja mama musí byť na teba hrdá.“

Usmial sa – stará rana sa už zahojila. „Keď sa dopočuješ, kto tieto nepokoje vyvolal, daj mi vedieť. Nemám rád násilie vo vlastných uliciach.“

Mags sa zachichotala, krivkajúc úzkou uličkou do svojho úkrytu. „Bolo by lepšie, keby ich žandári všetkých postrieli, to mi ver. A teba by sme zvolili do mestskej rady.“

„Ha!“ Tak o tom by nahlas radšej nehovoril. Keď sa však úradní činitelia stratili z dohľadu, urobil, čo sa dalo. Sledoval ju, kým si nebol istý, že sa ukryla, a potom sa otočil.

Hostinec sa nachádzal iba dve ulice odtiaľ. Tu sa počas života cítil ako doma najdlhšie, od svojich desiatich rokov. Hoci je to až príliš blízko týmto nepokojom, to je pravda. A ako poznal Paulyho, veľmi pravdepodobne bude stáť pri dverách so svojím čudným nástrojom, ktorým sa ako *Pauly* preslávil – páčidlom, ktorým odháňa ničiteľov, a s ponukou nejakého jedla, aby im pripomenul, prečo si na jeho varovanie majú dávať pozor. V jeho hostinci boli vždy všetci vítaní, pokiaľ bitky nechali pred dverami.

Barclay zabočil za roh a naskytl sa mu nečakaný pohľad – pinč nevýraznej sivej farby posadený na striebристо zlatých vlasoch. Pán V stál na autobusovej zastávke s roztvorenými novinami. Autobus by tam už za normálnych okolností bol pred dvomi minútami, keby ho, ako usúdil, neboli presunuli do zámožnejšej časti mesta. Barclay sa zamračil. Načo sa s ním má stretnúť tu, keď mu už zadanie nechal v byte?

Určite sa mu po ňom necnelo – iste má pre neho novú prácu, možno sa práve niečo vyskytlo. Barclay k nemu pribehol s náznakom úsmevu na tvári. Dvihol ruku a zakričal: „Oi. Zdravím!“ Rovnakým spôsobom by sa správal ku každému svojmu známemu.

Pán V sa k nemu obrátil a opätovoľ mu svoj typický vyháňavý úsmev, akoby bol na pozdrav v cockneyskom nárečí zvyknutý. Možno aj bol. Ktovie? Barclay vedel iba toľko, že pán V sa narodil

iba o ulicu ďalej. Alebo na Grosvenorskom námestí. Keby mal súdiť podľa jeho prízvuku a vystupovania, tak skôr na mesiaci.

„Pearce.“ Natrčil k nemu ruku, aby sa zväli ako dvaja obyčajní priatelia.

„Rád vás vidím, pán V,“ potriasol ňou Barclay. „Padla a idete domov?“ Vrhol letný pohľad na značku autobusovej zastávky a zamyslel sa, kde by tento muž mohol bývať. Vo vile? V škatuli? Alebo skočí do králičej nory, ktorou každý večer sklzne do podzemnej ríše?

Mladším súrodencom asi Barclay priveľa čítal o *Alici v krajině zázrakov*.

„Čoskoro,“ pousmial sa pán V. „Som rád, že som vás stretol. Niečo pre vás mám.“ Noviny si zastrčil pod rameno a neohrabane sa snažil otvoriť tašku, ktorú mal so sebou. Vytiahol z nej hrubú obálku. Tá sa ničím nelíšila od tej, ktorú našiel v tajnej skrýši.

Určite nešlo o ďalšiu úlohu, keďže práve stáli na rohu ulice. „Mám sa vôbec pýtať?“

„Len si to pozrite, ak máte pár minút.“ Nedbalo poskladané noviny strčil do tašky a zatvoril ju. „Asi by som už mal ísť, aby som stihol metro. Vidíme sa ráno v starej budove?“

Formuloval to ako otázku, v skutočnosti však išlo o rozkaz. Barclay prikývol a odolal nutkaniu opýtať sa, načo ho v starej budove vojnového loďstva potrebujú, keď mu pán V už jednu úlohu zadal. Pán V by mu to však aj tak neprezradil, aspoň nie tu. Zajtra sa jednoducho bude hlásiť v starej budove a uvidí.

Ak bude takýmto tempom pre nich pracovať aj naďalej, čoskoro možno dostane aj uniformu.

Táto myšlienka mu pripadala natoľko komická, že mu pri nej na ceste späť do hostinca pohrával jemný úsmev na tvári. Napokon sa mu výraz rozťahol do širokého úsmevu, keď zbadal, ako sa z opačného smeru náhli k dverám postava s rozžiarenými očami.

Podľa tej iskry v očiach usudzoval, že Lucy nepochybne našla príbeh, ktorým ich počastuje pri večeri. Nadvihol obočie a priblížil

sa k sedemnástročnej slečne, ktorú považoval za sestru od chvíle, keď ako dieťa osirela a sotva vedela povedať, ako sa volá. Meno Lucy jej dal on sám. Mal však podozrenie, že rodičia ju volali inak.

„Zdá sa, že sa bavíš. Čo si dnes mala na programe?“

„Všeličo možné.“ Jej úsmev bol nákazlivý. „No poslúchala som, naozaj.“

Zachichotal sa a otvoril jej dvere do hostinca. Zdalo sa, že zo všetkých súrodencov – ktorí už mali dosť rokov, aby sa mohli podieľať na rodinných obchodoch – Lucy mrzelo najmenej, že sa rozhodla vzdať starých spôsobov. „O tom nepochybujem. Georgie sa dnes neozval?“

S nadšením prikývla. Musela jej v žilách šťasti kolovať aj indická krv, ktorej vďačila za oči v tvare mandlí a počernú pokožku so zlatistým nádychom. Nič viac však o svojom pôvode nevedela. „Áno, prišiel od neho list. Ešte sme ho neotvorili.“

Čakali na neho. Hlboko vo vnútri to pocítil ako varovanie. S poďakovaním prikývol a nasledoval ju dovnútra, kde ich privítala vôňa pečeného mäsa a zdravá dávka vravy. Najhlasnejšie sa ozývala od ich dlhého stola v kúte. Takmer všetci tam už boli, dokonca aj Willa so svojím čoskoro manželom Lukasom. Obsadil prázdne miesto, ktoré ostalo po Rosemary. A keď sa o pár týždňov vrátila z Cornwallu, priviedla so sebou Petra. Ten si sadol na miesto, kde predtým sedával Georgie.

Možno sa raz ich klan opäť rozrastie, ak by sa im podarilo presvedčiť vojnu, ľstou a modlitbou, aby im nikoho z nich navždy nevzala.

Barclay si položil stoličku do stredu, odkiaľ dočiahol na Fergusa a mohol ho žartovne plesnúť po pleci. Tento mladík, ktorý sa v dvanástich poriadne vytiahol, sa na neho uškrnul s výčitkou: „Meškáš.“

„Mal som prácu.“ Chytil do ruky novú obálku od pána V a otvoril ju. Keďže mu ju dal na verejnosti, nemôže byť na tom nič zlé, ak si ju prečíta pred zrakmi ostatných. „Ako bolo v škole?“

Fergus zavrčal. Na chodenie do školy si nezvykol tak ľahko ako menšie deti. A Barclay mu to nemohol dávať za vinu – na to, aby ho hodili do takejto inštitúcie, už bol trochu starý, dokonca aj keď bol veľmi bystrý.

Vzdelanie mu však mohlo zmeniť život. Stálo za to pretrpieť to. Aj ten groš za to stál – minuli na to posledné peniaze, ktoré rok predtým Rosemary zarobila u pána V. Keby pre neho robili naďalej a na inom by šetрили, možno – iba možno – by mohli drobcov posielat' do školy aj v nasledujúcich rokoch.

„Stále nechápem, načo sú mi všetky tie nezmysly. Počítat' viem. Gramatiku poznám. O histórii mi čítaš každý večer.“

„Nie som profesor.“ Možno by ním bol, keby žil v inom svete. Vedel si predstaviť, že by trávil dni nad knihami ako kedysi jeho otec pred triedou horlivých študentov. Alebo by sa tá horlivosť od nich aspoň očakávala, súdiac podľa Fergusa. Rovnako si však vedel predstaviť, že by trávil dni v dielni, kde by boli všade okolo neho rozložené súčiastky a náradie. Alebo niekde v podniku, kde by celý deň riadil ľudí.

Možno keby chodil do školy dlhšie ako ten jeden úžasný rok, kým sa to všetko nepokazilo, jeden z tých svetov by spoznal. No teraz žil v tomto svete. Rodinou mu boli zlodeji a mal ich rovnako rád ako svojho brata, ktorého takmer dvadsať rokov nevidel. Tajomný zamestnávateľ, ktorý mu posielal obálky s... papierom a kľúčmi? Zvláštne. Čoraz viac veril, že má okolo seba ľudí, od ktorých sa dočká vysvetlenia, a k Vianociam od nich dostane prekrásne zabalené Biblie s koženou väzbou.

Nahmatal kľúče a rozbalil papiere. Vypadlo z nich pár vizi-tiek. Tie upútali jeho pozornosť ako prvé.

Retta, ktorá sedela naľavo od neho, chytila jednu z nich do ruky. Zvrátila zlatisté obočie. „Pán Barclay Pearce. Táto časť je celkom jasná. No kde je adresa? Počkať. To je dom oproti Petrovi. Ten, čo je na prenájom.“

„Čože?“ Naozaj. Hľadel na číslo domu, ktoré bolo na hrubom papieri uvedené pod jeho menom. Potom vytiahol papier napísaný na stroji, na ktorom našiel jediný podpis, a to od pána V. Ako čítal, vypeštil oči. „Pán V nám ho prenajal. Tvrdí, že potrebujeme mať serióznu adresu, a predpokladá, že Pete s Rosie ocenia, keď po príchode do mesta budú mať svoje hniezdočko pre seba. Vraj to máme považovať za súčasť nášho honoráru.“

Možno to súviselo s ich novou úlohou. Možno sa pán V domnieval, že vzhľadom na hodinárovo bydlisko v Hammithe bude lepšie, ak budú neďaleko bývať aj oni.

Po skončení tejto úlohy pravdepodobne skončí aj prenájom. Nevadí. Môžu si ho užívať, kým je ešte aktuálny.

Fergus zodvihol jeden z kľúčov. V tvári sa mu zračila nefalšovaná chlapčenská radosť. „Ten biely dom? Ten je predsa ešte väčší ako Petrov! Ak nemá šesť izieb, tak ani jednu.“

Zvyšní prisediaci postrehli v ich tvárach nadšenie. Keď sa dozvedeli, o čo ide, nasledovali výkriky radosti. „Ale prečo, čo myslíš?“ Elinor nasadila záдумčivý výraz a našpúlila pery.

Barclay sa pozrel za seba, aby sa uistil, že im nikto z ďalších návštevníkov nevenuje pozornosť. Potom sa naklonil ponad stôl, aby mohol stíšiť hlas. „Mám podozrenie, že je to kvôli práci, ktorú mi práve zadal. Mám sa zoznámiť s hodinárom, ktorý zjavne opravuje hodiny Big Benu. Býva kúsok od Petra. Pán V má iste v pláne, aby sme sa zdržiavali v jeho blízkosti.“

„Westminsterské hodiny?“ Lucy zdvihla obočie. „Čo má za lubom? Dúfam, že nič nekalé.“

„Nie, nie. Ide o nejaký nový vynález, ktorý by podľa pána V mohol pomôcť našim chlapcom. To je všetko.“ Napriek tomu mu to vrtalo v hlave. *Ak je to naozaj všetko, prečo by som ho mal okradnúť? Prečo oplácať inovácie podvodom?*

„Teda.“ Z druhej strany mu do pleca štuchla Elinor s úškrnom na tvári. Oplývala čoraz väčšou krásou a tá mu zaručene

prinesie ešte veľa trápenia. Nemohol predsa dúfať, že si všetky jeho sestry nájdu takých dobrých chlapov ako Rosemary a Willa.

Prečo mu Boh nadelil toľko sestier? Zodpovednosť za ne mu nedala v noci spať.

Elinor si však nerobila starosti, že svojím úškrnom spôsobuje problémy len preto, že sa jej na lícach objavujú jamky. „Vďaka tomu mi napadla skvelá výzva. Vyzývam ťa, aby si ukradol...“

Prizmúril oči, zatiaľ čo ostatní hučali a rytmicky búchali prstami po okraji stola. „Nič také, El –“

„No jasné,“ rozosmiala sa Ellie a utíšila prísediacich dramatickým mávnutím ruky. „Vyzývam ťa, aby si ukradol hodinu, Barclay Pearce. Jednu hodinu z hodín Big Benu.“

„Hi-hi...“ zachichotal sa Barclay a pokrútil hlavou. V poslednom čase sú ich výzvy čoraz absurdnejšie, to je fakt – sčasti aj preto, lebo všetci mu sľúbili, že prestanú *kradnúť*. Okrem toho, že ich morálka sa dostávala na vyššiu úroveň, nemohli riskovať, že ich chytia. Nie teraz, keď pracujú pre pána V, ktorý platí oveľa viac ako ktorýkoľvek šmelinár za kradnuté veci. „Ako mám, dočerta, podľa teba ukradnúť hodinu?“

Elinor sa zaškerila. „Nemáš. To sa len tak hovorí. Určite sa ti to *nepodarí* a konečne nám všetkým ukážeš, že nie si ani spolovice taký dobrý zlodej, ako si myslíš.“

Barclay v grimase skrivil pery a prstami zovrel jeden z kľúčov. Očami preskúmal tvár každého dieťaťa. Považoval ich za súrodencov – tých, ktorí mu to dovolili, a rovnako vnímali aj oni jeho. Tých, ktorí s ním vyrastali, tých, čo sa objavili neskôr, aj tých najmladších, ktorí si pamätali len to, že sú ich.

„Westminsterské hodiny, čo?“ Kľúč si vyhodil do vzduchu ako mincu, chytil ho a postavil sa, aby pomohol Paulymu, ktorý sa k nim blížil s podnosom plným misiek.

„To bude hračka. Nebude to nič zložité.“ S tou hodinou si poradí. Pokiaľ tú hodinu bude môcť stráviť práve tu.

KAPITOLA DRUHÁ

Evelina Manningová sa opäť obzrela na miesto, kde za londýnske budovy zapadalo slnko, a tvrdohlavo si odmietala vymedziť päť minút navyše, ktoré potrebovala. Päť minút, nie viac. Meškala iba päť minút.

Pre dcéru hodinára to však znamenalo celé storočie. Predstavovala si, ako ocko netrpezlivo podupkáva nohou v rytme tikajúcich sekundových ručičiek na všetkých hodinách, ktoré v dome má. Napriek meškaniu sa mimovoľne usmiala. To si musí zapísať, keď príde domov. Rýmy jej veľmi nejdú, no Basil má básnické črevo. Možno ho tým zaujme.

Mala si privolať taxík – no keďže všetkých nemeckých taxikárov odviezli do internačných táborov, vidieť na ulici taxík bolo v týchto časoch vzácnosťou. Alebo mala ísť autobusom – lenže stovky ich poslali do Belgicka, takže aj tých sa človek tak ľahko nedočkal. Alebo – akoby počula sarkastický tón otcových slov – stačilo, aby od pani Knightovej odišla *o päť minút skôr*.

Ťažko sa jej však v takej situácii lúčilo. Dôvod, ktorý cítila až kdesi v hrudi, bol príliš naliehavý. Horel ako oheň, ako niečo, čo človek jednoducho musí urobiť.